

Ви, би, Данило Николићу (радо бих Вас назвао господином, ал са Господом и господством очигледно немате много шта заједничко), барем требало да знате да бришући епитаф са праћедовог гроба, дичнога јунака, бришете себе из памети и постојања!

Нисте ништа већи Милогорац зато што сте славном претку, Станиши Николићу, збрисали то: “За спас српских идеала”, већ сте мањи човек, ни пола воштанице што би ваљало таквој епској громади да палите сваког дана, јер његова крв у Вашим венама није проклетство, тужнице, већ благослов којег тако лако и бесрамно багателисасте, но...

Камен трпи све, отрпеће и Вашу глупост, но хоћете ли Ви?!

Тешко, вала, јер идеали за које се Ви борите нису вредни исписа ни у каљузи снежној, а камоли у вечности на коју сте плънули ко на шугаво пашче!

Проћи ће и Милово, утихнуће (даће Бог брзо) та монтенегринска лудост – и шта онда?! Шта ће остати од Вас кад бујица однесе те бофл смокинге које сте навукли изигравајући какву дукљанску новогосподу на балу ништавности?!

Ништа остати неће, нажалост, а могло је толико тога, јер толико тога сте добили у завет и на понос, ал шта су понос и завет спрам подрепашења глисеровођи манитоме..?

У шта сте се укоренили кад сте оскрнавили праћедов аманет?! За шта ћете се дограбити кад сукну ветрови, а корена нигде да Вас не да у људскости?! Хоћете ли тада доклесати журно то што сте јуначки збрисали, верујући да срушени храст може олистати поново?!

Верујем да ћете се горко кајати, али тај свети камен никада више неће бити Ваш темељац и праг, но међаш преко којег нећете моћи!

С једне стране Ви- с друге људи...

Од срца Вам, верујте, желим 100 година здравља и среће, а кад дође час да се с праћедом погледате у очи, кад погнете главу пред њим и осталим часницима Вашег дома, шта ће писати на камену над Вама? "Овде почива- нико! Ето, белег тек тако! Могао би бити човек, ал није!"

Ништа друго не може, Данило Николићу, јер звали се Србима или Црногорцима сутра нам нема ако ко јунад ритнемо јуче... То јуче нас је одредило за довека, а Богу хвала одредило нас је како ваља Богу и људима- као потомке предака на чијем чојству и части живимо.

Милогорац може постојати само данас, запамтите! Тај јуче нема, а сасвим сигурно ни сутра!

Ваљало Вам је дичити се тим светим каменом, но изабрали сте да за живота постанете камен, ал онај пуст и замаховљен што се о њега само саплићу и куну.

Праћеду нашкодили нисте- он је одавно у строју Христове војске праведника, а Ви ћете у заборављени и презрени пук Милогорских трећепозиваца у јуриш за сопственим репом од немила до недрага, довека...

(ИН4С)